

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Blot en tak til fru Annette Just, der nu vender tilbage til sin holdning fra januar 1991, for nu hedder det altså pludselig ikke, at NATO ikke skal blande sig uden for sit område, og at det ikke er et led i dansk sikkerhedspolitik. Nu er argumentet det dér med borgerkrigen osv., og dér kan FN jo så afgøre, hvad der er det ene, og hvad der er det andet.

Men en kendsgerning er det altså, at fru Annette Just nu siger det modsatte af, hvad fru Annette Just og fru Pia Kjærsgaard har sagt i den forløbne del af debatten, for da hed det, at danske soldater og Danmark ikke skulle blande sig uden for NATO's område, for det var ikke et led i dansk sikkerhedspolitik. Nu hedder det altså: Jo, det er det for resten alligevel, når det er Golfen, men ikke når det er Jugoslavien.

Jeg synes, det er lidt morsomt, selv om det er en tragisk sag.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Endnu en gang vil jeg gentage for hr. Peter Duetoft, hvad der er sagt op til flere gange til hr. Peter Duetoft: at når vi har talt om FN, har vi hele tiden talt om frivillighed for alle de soldater, der bliver sendt af sted på FN-missioner fra dansk side. Men det, der er problemet her, er, at man blander NATO ind i det. NATO har intet med det at gøre, og en dansk soldat, der aftjener dansk værnepligt, eller som melder sig som frivillig eller som befalingsmand i det danske forsvar, er selvfølgelig forpligtet til et forsvar af NATO-området, men han er ikke automatisk forpligtet til forsvar eller militær aggression inden for FN. Det må være en frivillig sag for den enkelte, og det skal være tolt frivilligt. Det er altså noget, hvor man selv tilmelder sig.

Vi kan ikke gå ind for, at man på den ene eller den anden måde udpeger nogle og siger: Du og du har en eller anden uddannelse, som vi godt kan bruge, og nu er FN ikke blot fredsbærende, nu skal FN sandelig også være fredsskabende – i særdeleshed her, hvor vi går direkte ind i en borgerkrig. Det er jo FN, der bliver aggressoren midt i en borgerkrig. Hr. Peter Duetoft må kunne se, at der er temmelig stor forskel.

Jørgen Estrup (RV):

Den typiske overskrift i medierne op til denne debat har været »Dansk tilslutning til at bombe serberne i Bosnien«. Så skævt kan det altså fremstilles. Så lidt kan det have at gøre med det, vi faktisk skal tage stilling til i dag. Det er måske undskyldeligt. Det viser noget om den manglende tilpasning mellem det, der sker i Folketinget, og det, der sker i vores omverden. Vi har ikke endnu vænnet os til disse sammenhænge. Men det er ærgerligt, for det betyder, at det er vanskeligere for befolkningen at forstå, hvad det er, vi skal gøre med så vigtig en beslutning.

Derfor vil jeg godt, selv om det er en gentagelse, repetere tre datoer: Den 6. maj besluttede FN's Sikkerhedsråd at oprette det, man kaldte sikre områder, for at kunne beskytte den muslimske befolkning. Den 4. juni besluttede FN's Sikkerhedsråd, ligeledes med den meget omtalte resolution 836, at man skulle foretage bestemte udvidelser af FN-styrkernes, altså UNPROFOR's, mandat for at kunne sikre disse områder, og at der herunder også skulle være adgang til at anvende luftstyrker for at kunne sikre styrkerne. Og den tredje dato, den 14. juni, melder generalsekretæren tilbage til Sikkerhedsrådet, hvad han har fået ud af de overvejelser, som han på Sikkerhedsrådets vegne har gjort sig, bl.a. sammen med NATO, for at sikre UNPROFOR's styrker. Generalsekretæren siger i sit memorandum til Sikkerhedsrådet:

»Som ovenstående gennemgang påpeger, vil udførelsen af resolution 836 nødvendiggøre såvel placering af yderligere tropper på jorden som forsyning med luftstøtte.«

Derudover siger generalsekretæren:

»I overensstemmelse med resolution 836 har jeg bedt NATO, som allerede bistår FN med iværksættelse af flere tidligere sikkerhedsrådsresolutioner, om at forberede planer for at kunne yde den nødvendige luftstøtte.«

Det er efter radikal opfattelse vigtigt at præcisere denne sammenhæng. Forløbet er sket på foranledning af Sikkerhedsrådet. Det er generalsekretæren, der har forestået forhandlingerne, og det er nu – og det er den afgørende ting – generalsekretæren, der træffer beslutning, hvis og såfremt det måtte være nødvendigt at bruge adgangen til luftstøtte for UNPROFOR's styrker.